

မျှော်

သူ ... သူမ ကျွန်တော်နဲ့
မျက်ဝန်းတစ်စုံ

မန်လင်း

Head on the move

သူ - သူမ ကျွန်တော်နဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံ
သူ အချစ်ကို ကိန်းဂဏန်းတွေနဲ့ ထားခဲ့တယ်။
တန်ဖိုးအမြင့်ဆုံးဟာ သူ့အချစ်လို့ သတ်မှတ်တဲ့ သူပါ။
သူမ ကုမ္ပဏီပန်းလိုလား၊ နေကြာပန်းကလေးလား။
ဘာနဲ့ တူသလဲတော့မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူမက ...
သိပ်ကိုချစ်စရာကောင်းပါတယ်။
ကျွန်တော် သူမအတွက် နေမင်းကြီးဖြစ်ချင်ခဲ့တယ်။
မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး ...
လမင်းကြီးလို အေးမြတဲ့ အရိပ်သူမအတွက် ဖြစ်ချင်တယ်။
ဒါလည်း ကျွန်တော်မဟုတ်ခဲ့ဘူး...
သူမအတွက် အရာရာမှာ ကျွန်တော်ဆိုတာ စိတ်ကူးထဲမှာ ပါ
တကယ်တမ်းသူမဘဝ နေရာအားလုံးမှာ
ကျွန်တော်မဟုတ်ခဲ့ဘဲ ...
မျက်ဝန်းတစ်စုံရဲ့ လောင်မီးရှေ့မှာ ကျွန်တော်ရပ်ပေးခဲ့တယ် ...
ဒီမျက်ဝန်းတစ်စုံဟာ နဂါးမျက်စောင်းလို အစွမ်းထက်လို့
ပြာကျသွားခဲ့မယ်ဆိုရင် သူ့အတွက် ကျွန်တော် ...။
သူမကိုကျွန်တော် သိပ်ချစ်ပါသည် ။

အခန်း(၁)

ကျောင်းကအပြန် မောမောနှင့် မီးဖိုချောင်ထဲပြေးဝင်လိုက်မိသည် ။
ထမင်းအိုးကို ဖွင့်လိုက် တော့ ခပ်နွေးနွေးအိုးဖုံးက ဖျော့ခနဲစဉ်ကျလာသ
ည့် ချွေးစက်တွေနှင့်အတူ အထဲမှာ ထမင်းအပြည့်။

ခူးခပ်ထားသည့်အရာပင် မရှိသေး။

တဝှီဝှီမြည်နေသည့်ဗိုက်က ထမင်းခူးထည့်ရတာကိုပင် စိတ်ကမရှ
ည်။ လက်ကတုန်၊ ကျောင်းက ပြန်လာတိုင်း ဒီလိုပဲ ဆာဆာလောင်လော
င် ဖြစ်နေကျပေမယ့် ဒီနေ့ ပိုဆိုးနေသည် ။

စာသင်ချိန်တွေချည်းမဟုတ်ဘဲ ကျောင်းရှေ့ မြောင်းဖော်သည့် လုပ်
အားပေးများ ပါဝင်လာခဲ့ရသောကြောင့်ဖြစ်မှာ ပါ။

သို့သော် ထမင်းပန်းကန်ကိုချပြီး ဟင်းထည့်ဖို့ ပန်းကန်လုံးသေး
သေးလေးကိုင်ကာ ဒယ်အိုးကို ဖွင့်လိုက်တော့ ‘ဟာ’ ခနဲဖြစ်သွားခဲ့၏။

အိုးထဲမှာ မနေ့က ဟင်းကျန် အစအနတွေရှိနေတာ သိုးချဉ်ချဉ်အနံ့
က ထောင်းခနဲတက်လာသည် ။

လက်ကပိုတုန်လာသည် ။ ရင်ထဲမှာ ဆာလောင်မှုကြောင့် ပူပြင်း
လောင်မြိုက်လျက် မျက်ရည်တွေ အိခနဲ ပြည့်တက်လာ၏။

ချက်ချင်းပဲပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာပြန်သည် ။ ပြီးတော့ ဟီးခနဲငိုချ
လိုက်မိလေသည် ။

အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေကြသဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်တင်လို့ မရ။
ငံပြာရည်ဖျော်စားဖို့ ကြောင်အိမ်လေးပေါ် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့

ပုလင်းထဲမှာ ငံပြာရည်တော့ရှိပါသည်။ ။

ဘူးထဲမှာ ငရုတ်သီးမှုန့်က မရှိ။ ငရုတ်သီးရှိလည်း ဟင်းခတ်မှုန့်ရှိမှ ဖြစ်မည်။ ထ၊မကြည့်နဲ့ ၊ ဟင်းခတ်မှုန့်မရှိဘူးဆိုတာက ပိုသေချာ၏။

ခွေကျလုလုခြေလှမ်းများ နှင့် အိမ်ရှေ့ကပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည် ။ လှေကားအတက်အဆင်းလေးများ ခြေချထိုင်လိုက်ရင်း ငိုသံမထွက် ပေမယ့် အင့်ခနဲ့ အင့်ခနဲ့ ရှိုက်နေတာတော့ ရှိသေးသည် ။

“ရွယ်စူး”

ခေါ်သံကြောင့် ကိုယ်က ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ရွယ်စူး မျက်ရည်သု တ်ဖို့ သတိရ၏။ သို့သော် လူက ချက်ချင်းပဲ လှေကားရင်းကို ရောက်လာ သည် မို့ ရွယ်စူး မျက်ရည်စတွေကို မြင်သွား၏။

“ရွယ်စူး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရိပ်က မော့ကြည့်ရင်း လှေကားနှစ်ထစ်ထိ တက်လာသည် ။ ငါးထစ် သာရှိသော လှေကားမှာ နှစ်ထစ်ခန့်တက်မိသည် နှင့် ရိပ်၏ အရပ်ကြီး က ရွယ်စူးရှေ့မှာ မားမားရပ်ပြီးသားဖြစ်သွားသည် ။

ရိပ်က အိမ်ထဲကိုလည်း လှမ်းကြည့်၍ . . .

“မမကြီးတို့ မရှိကြဘူးလား”

ရွယ်စူး ခေါင်းခါလိုက်ပြီး မျက်ရည်က ဝှေ့တက်လာပြန်သည် ။

“မမကြီး ဒီနေ့အလုပ်ပြန်ဆင်းတာနေမှာ ပေါ့။ မနက်ကလည်း အလုပ်ဆင်းမယ်လို့ ငါ့ကိုဘာမှ ပြောမထားဘူး။ ဘာမှ မရှိတာလဲ မပြောဘူး၊ ခုတော့ ထမင်းအိုးတစ်လုံး တည်ပေးခဲ့ပြီး ဘာမှ မချက်ဘဲ ထားခဲ့တယ်”

“ဟင်...ခုနင် ဘာမှ စားစရာမရှိဘူးပေါ့”

ခေါင်းခါခြင်းကြောင့် မျက်ရည်စက်က ရှောရှောရှူရှူ ပြိုကျသွား၏။
မြေကွက်လေးကျယ်ပေမယ့် အိမ်က ခြေတံရှည်သေးသေးလေးပဲဖြစ်သ
ည် ။

မိဘမဲ့ခဲ့သော မောင်နှမသုံးယောက်ထဲမှာ မမကြီးသစ္စာ၊ ကိုလေးမေ
တ္တာရယ်၊ အငယ်ဆုံးက ရွယ်စူး။

သစ္စာ၊ မေတ္တာ၊ ရွယ်စူး ဆိုသော မောင်နှမသုံးယောက်ဟာ မိဘများ
မရှိကြသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်အလယ်မှာ တင့်တင့်တယ်တယ် မယိုင်
မလဲ ရပ်တည်နေနိုင်ခဲ့ကြသည် ။

သစ္စာက စက်ရုံတစ်ခုမှာ စာရေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ မေတ္တာက
တော့ အငှားကားလိုက် မောင်းလိုက်၊ ဆိုက်ကားနင်းလိုက်သာ။

ကားဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုက်ကားဖြစ်ဖြစ် အံ့နာကြေးမှန်မှန်မပေးဘဲ
သုံးတာဖြုန်းတာပဲ များ နေသဖြင့် ဘယ်သူ့ပစ္စည်းနှင့်မှ ကြာရှည်မမြဲဘဲ
ဖြစ်နေခဲ့၏။

အရက်ဆိုလည်း သူပါသည် ။ လောင်းကစားလည်း မကင်း၊ အပျော်
အပါးကျတော့လည်း တစ်ခါ တလေ။ အိမ်ကို ငွေလေးပေးပြီဆို ဂုဏ်
ဖော်လို့ မဆုံးတော့ဘဲရှိ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သစ္စာပဲ ဒိုင်ခံ။ ရွယ်စူးက ဆယ်တန်းကျောင်းသူ။

စာမေးပွဲတွေလည်း နီးနေပြီမို့ အိမ်မှာ ဘယ်လိုမှ မလှည့်ပတ်သာ
အောင် ကျပ်တည်းနေသည့် ကြားမှ သစ္စာက ကျောင်းပဲတက်ခိုင်းသည်
။

“မုန့်ဖိုးတွေဘာတွေ ခေါင်းထဲသိပ်မထည့်နဲ့ ပေါ့ ညီမလေးရယ်၊ အိမ်
မှာ မမတစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်စာပဲရှိတာ၊ မေတ္တာက ပေးချင်မှ ပေးတဲ့ လူ။

ဒီတော့ စာမေးပွဲပြီးတဲ့ အထိ ချို့ချို့တဲ့ တဲ့ နဲ့ ပဲ ကိုယ့်ဘဝကို နားလည်ပြီး ပညာကိုရအောင်ယူ။ လောလောဆယ် ကိုယ့်အထက်ကလူ ကို မော့ကြည့်ပြီး အားမကျနဲ့ ”

သစ္စာက ရွယ်စူးကို ဆယ်တန်းတော့ အောင်စေချင်သည် ။ ရွယ်စူး ကတော့ မမကြီးကို နားနေသဖြင့် စာမေးပွဲမဖြေတော့ဘဲ မမကြီးနှင့်ပဲ ဝိုင်းကူငွေရှာချင်သည် ။

ဒါပေမဲ့ ကျောင်းသားဆိုသည့်ဘဝလေးကိုလည်း မက်မောနေသေး သည် မို့ မမကြီးတိုက်တွန်းသလို ကျောင်းမထွက်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

ငါဆင်းရဲပါလားဆိုသည့် အသိရှိသည် ။ မမကြီး ပင်ပန်းတာကိုလည်း နားလည်သည် ။

ဒါပေမဲ့ ခုလိုအချိန်မှာ တော့ ဝမ်းနည်းမိသည် ပင်။ ဆာလောင်နေသည့်စိတ်နှင့် ဘာကိုဝမ်း နည်းမှန်းမသိ။ ဘယ်သူ့ကို မကျေနပ်မှန်းမပြောနိုင်။

မမကြီး သိပ်နေမကောင်းသဖြင့် ခွင့်တင်ပြီး အိမ်မှာ နားနေတာငါးရက်ရှိပြီ။ နောက်ထပ် နားရဦးမှာ ပဲဟု လည်း ညကပဲ ပြောနေသေးသည် ။

မမကြီးနှလုံးရောဂါရှိသည် ။ပြီးတော့အမေရယ်၊ အဘွားရယ်ရှေ့က အစဉ်အလာများကတည်းက ရှိခဲ့ကြတာက သွေးတိုးရောဂါ။

မမကြီးမှာ နှလုံးကောသွေးတိုးပါရှိနေသည် ။ စိတ်က လောဘရှိတိုင်း လူက မလိုက်နိုင်။

တစ်ခါဖျားနာပြီဆို တစ်ပတ်ဆယ်ရက်လဲသွားတတ်သည် ပဲ ဖြစ်၏။ ခုကျမှ နေမကောင်းသေးဘဲ ထသွားခဲ့တာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

ဒါပေမဲ့ ဆာနေတာကြောင့် နားလည်မပေးနိုင်သော မျက်ရည်က ထိန်းလို့ မရ။

နှစ်ယောက်သား ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားကြပြီး ရိပ်က လက်ထဲမှာ ကိုင်လာသည့် လက်ဖက်သုပ် စားဖို့ ဝယ်လာသော ပဲကြော်ထုပ်တွေ၊ ဆီထုပ်တွေ အတိုအထွာထုပ်တွေအားလုံးကို ဒူးနှစ်ဖက်ထောင်၍ ထိုင်နေသော ရွယ်စူးရင်ခွင်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။

“ရော့ လက်ဖက်သုပ်စားလိုက်ဟာ၊ ငိုမနေပါနဲ့ ”

“ဟင်...ဟာ မလိုချင်ဘူး၊ ပြန်ယူ ပြန်ယူ”

ရွယ်စူးက ပြန်ပေးဖို့ အထုပ်တွေကို စုကောက်နေတုန်း ရိပ်ကလှေကားအထိ နောက်ပြန်ဆုတ် ဆင်းသွားပြီး...

“ငါ့မ ဟင်းရှိပါတယ်၊ ဒါ တမင်ထွက်ဝယ်တာ။ သွားသုပ်စားချေသွား၊ ငါနင့်ကို လာပြောတာ ဟ၊ ညနေပိုင်း ငါကျောင်းပြန်မတက်တော့ဘူး၊ အဖေ့နောက် လိုက်သွားရဦးမှာ ”

ပြောနေရင်း ရိပ်က အပြင်ကို လျှောက်ထွက်သွား၏။

“ဆရာမ မေးရင် ပါးစပ်ကပဲပြောပြပြီး ခွင့်တိုင်ပေးဟာ”

လက်ဖက်ထုပ်တွေ ပြန်ပေးမှာ လည်း စိုးကာ ရိပ်က ပြန်ပေးရင်း ပြန်သွား၏။

ရွယ်စူး အငိုတိတ်သွားသည် ။

ခဏတော့ အငိုတိတ်သွားပေမယ့်ဗိုက်က ကြာကြာ ငိုခွင့်မပေးဘဲမီးဖိုချောင်ထဲ ပြေးဝင်ခဲ့မိ၏။

ရိပ်နှင့် ရွယ်စူးဟာ မူလတန်းကျောင်းမှာ ကတည်းက အတူတူတစ်

လမ်းတည်း အတူတူနေပြီး အိမ်ချင်းကတော့ အနည်းငယ်လှမ်းပါသည်

။

ဘာပဲကိစ္စရှိရှိ ရွယ်စူးအတွက်ကို ရိပ် ပြေးပြေးလာတတ်သည် ။

ရွယ်စူး ရန်ဖြစ်လည်း သူပါသည် ။

မဝတ်နိုင်တာလည်း သိတဲ့ သူဖြစ်ကာ မစားရဘူးဆိုလည်း သူ မနေနိုင်။

ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက မုန့်တစ်ခုရှိလျှင် တစ်ဖုံစီစားပြီး ဒီအရွယ်ရောက်လာခဲ့ကြတာဖြစ်သည် ။

ထို့ပြင်တစ်ယောက်ကွယ်ရာမှ တစ်ယောက်က ကောင်းကောင်း စားနေရလျှင်တောင် မျိုမကျ။

လူကြီးတွေမသိအောင် တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် ကူးသန်းပြီး ခိုးဝှက်ကျွေးခဲ့ကြတာ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ခြိမ်းခြောက်မှုမှ မပါခဲ့သော စစ်မှန်ကြီးမားသည့် ရင်ထဲကသံယောဇဉ်များ သာ ဖြစ်ပေသည် ။

*

အခန်း(၂)

“အဲဒီလောက်သံယောဇဉ်တွေဖြစ်နေကြရင်လည်း ယူလိုက်ကြပါလားဟင်၊ ဆယ်တန်းရောက်နေကြပြီ ကလေးငယ်လေးတွေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ယူလိုက်ကြသွား။ ဘယ်နှယ်တော် ပါးစပ်ထဲသွင်းမယ့်ဟာတော့ ချပေးပစ်ခဲ့တယ်၊ အိမ်မှာ တော့ ငါးပြေမချက်တဲ့ ဟာကို အရိုးများလို့ မစားတတ်ဘူးတဲ့ ၊ လက်ဖက်သုပ်စား ဆိုပြီးပိုက်ဆံပေးလိုက်တော့...”

“ပိုက်ဆံ ကျပျောက်သွားတာပါဆို၊ ဒေါ်လေးကလည်း ဗျာ”

ရိပ်က ဆံပင်ကိုဖွ လက်ပါမြှောက်ခါရင်း မီးဖိုချောင်ထဲက ထွက်သွားသည် ။ ဒေါ်မွေးက ဟင်းအိုးကိုဗီရိထဲ သေချာထည့် သော့ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး နောက်ကနေ မျက်စောင်းထိုးသည် ။

“ညာချင်လည်း ယုံအောင်ညာလောင်းရိပ်ရ၊ နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်လုံး ကျပျောက်ရအောင် မင်းကမြဲ အောင်မကိုင်နိုင်ဘူးပေါ့နော်၊ အင်း ယုံစရာပဲ၊ သွားဝယ်ရတဲ့ ခရီးကလည်း ဝေးတာကို။ လမ်းထိပ်လေးမှာ ဆိုတော့...”

ဒေါ်မွေးကပြောလေ အသံကျယ် လာလေ။ ဒီလိုတွေ အသံထွက်လာမှာ စိုးလို့ ညာပြောလိုက်တာ ပိုဆိုးသွားသည့်အဖြစ်ကြောင့် အိမ်ရှေ့မှာ ခြေလက်ဆေးရင်း ရိပ် ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်မိသည် ။

မိထွေးနေရာယူလာသည့်မိန်းမ အတော်များများ ဘာဖြစ်လို့ မိထွေး
ဝိသနေကြသည်။ အဖေကလည်း သူ့ကို အလုပ်ထဲဆို မသွင်းဘဲ မိထွေး
နှင့် စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့သည်။

“အဖေလုပ်ရတာဒရိုင်ဘာကွ၊ ပြောရရင် ဒါလည်း အိမ်ဖော်ပဲ၊ မင်း
ကို ဒီလိုနေရာမှာ မခိုင်းချင်လို့ မခေါ်တာ”

ဒီလိုပြောထားခဲ့တာလေးနှင့်ပဲ ရိပ် အိမ်မှာ ပဲနေခဲ့ရသည်။

ဒေါ်မွှေးသည် အဖေထက် ခုနစ်နှစ်လောက်ငယ်သလို လုံးကြီးပေါက်
လှ ဖြစ်၏။ အဖေကိုလည်း နိုင်သည်။

သူ့အပေါ်ကို ကျွေးသမျှ ပေးသမျှ ပါးစပ်ကလည်း မနား၊
ပေးပြီးကျွေးပြီးတိုင်း ဂုဏ်ဖော်သည်။

ပြောစရာတွေပြီဆို စပီကာဖွင့်လိုက်တာထက်ဆိုး၏။ အားလုံးထဲမှ
ရိပ် သည်းမခံနိုင်ဆုံးကလည်း ဒါကိုပဲဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းတရားများ နှင့် ပတ်သက်၍ ကျောင်းအားတိုင်း သူ အ
ဖေနောက်လိုက်သည် အခါ အခွင့်သင့်တိုင်း ကားဝင်မောင်း၏။

အဖေကလည်း သူ့ကိုကားမောင်းသင်ပေးချင်သည် မို့ အခွင့်အရေးရ
လာသည် နှင့် ဘယ်ကိုလိုက်ခဲ့၊ ဘယ်ကိုလာ စသဖြင့် သားအဖတစ်နေ
ရာမှာ ဆိုကာ ကားမောင်းသင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ရိပ် ကားမောင်းတတ်ပါသည်။

ကိုးတန်းကျောင်းသားအရွယ်ကတည်းက ကားမောင်းတတ်နေခဲ့၏။
အဖေကတော့ တတ်အောင်သင်ပေးထားတာမျိုးပဲဖြစ်ကာ ဒီနေ့ထိ အ
လုပ်နှင့်ပတ်သက်သမျှ သူ ဘာမှ ဝင်ကူတာ မကြိုက်။

ရိပ် ကျောင်းမတက်ချင်တော့ပါ။ ဒေါ်မွေးနှင့် နေနေရတာကို ပိုပြီးစိတ်ညစ်သည် ။

ဒရိုင်ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်ငွေရှာရင်း ဒီထက်ကောင်းတာ တစ်ခုခုကို နောက်ထပ် နည်းလမ်းရှာ၍ ကြိုးစားသွားလို့ ရသည် ။

ကိုယ်က ပညာတွေသင်နေတုန်းမှာ ကျန်သည့်လူတွေ ရုန်းကန်ပင်ပန်းနေတာကို သဘာဝကျသည် လည်း မမြင်မိ။

စိတ်ပျက်လက်ပျက် လမ်းထိပ်ပြန်ထွက်ခဲ့ရင်း ထမင်းလည်း မစားဖြစ်တော့။ နေပါစေ မစားရတာထက် နားပူတာက ပိုဆိုးသည် ။

ဒေါ်လေးတစ်ယောက်ဟာ သူနှင့် ရွယ်စူးကိုဆို ပိုပြီးတော့များ မျက်မှန်းကျိုးနေခဲ့သလားမသိ။

“အမယ်လေး သွားမပြောနဲ့ ၊ အဲဒီတစ်ယောက်ကို အဖေထက်လည်း ချစ်ထက်၊ အားလုံးထက်လည်း ပိုတယ်၊ ဘယ်လို သူငယ်ချင်းလည်း တော့ မသိဘူး”

ဟု လည်း ပြောတတ်သည် ။

“အဲဒီအိမ်က ကြည်ဖြူနေမှာ ပေါ့၊ လိုသမျှရနေတာကိုး။ ဒီကကောင်က အဲဒီမှာ လောင်းရိပ်သွားမိနေတာလေ။ အဖေကရှာ၊ သူကအဲဒီမှာ သွားပြေးပေး”

ပြောပြီဆို အတင်းလိုလို အဖျင်းလိုလို၊ အဓိကက သူကြားအောင်တမင်ပြောတတ်တာပဲဖြစ်သည် ။

ရိပ်စိတ်ထဲမှာ မွန်းကျပ်လာတိုင်း ရပ်ကွက်ဖျားနှင့် သိပ်မဝေးသော လယ်ကွင်းများ ထဲ ဆင်းထွက်လာခဲ့မိသည် ။

မပြေလည်ကြသည့် ဘဝတွေထဲမှာ သူလည်း ညပ်ပါနေရတာ စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်။ အထူးသဖြင့် ‘ဖအေကရှာ၊ သူက ဖြုန်း’ ဟု ပြောတတ်သည့် ဒေါ်မွေး ပြောတာကို မခံနိုင်။

သူလည်း သူ့ယောက်ျား၊ ကိုယ့်မှာ လည်း ကိုယ့်အဖေပဲဖြစ်သည် ။ ပြီးတော့ ရွယ်စူးနှင့် တွဲသွားတွဲလာ မြင်တိုင်း...

ရွယ်စူးတို့ မောင်နှမတွေ ကျပ်တည်းနေကြတာကို သိလေတိုင်းသူက ဝိုးကြေးပန်းကြေး ကူညီနေသည် ၊ ပေးကမ်းနေသည် ဟု သတင်းဖြန့်၏ ။

“ကြာရင် ညားကြမှာ စောင့်ကြည့်၊ တစ်လုတ်စာရှိရင် တစ်ဝက်စီစားကြတာ၊ ဘယ်သူနဲ့ မှ မတည့်တဲ့ ကောင် အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ ဆို ရိပ်ရေ ဆိုတာနဲ့ ပါပြီးသား”

ဒီလိုအပြောတွေခံရတိုင်း ရွယ်စူးကို အနားမိသည် ။

ထို့ကြောင့် နောက်ပိုင်းမှာ အသွားအလာ၊ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့ ထိ သူ စဉ်းစားခဲ့မိ၏။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ရှေ့ထွက်လိုက်သည် နှင့် မြင်နေရသည် အဖြစ်ကို ဘယ်လိုမှ မခေါ်မပြောဘဲ တိမ်းရှောင်မနေနိုင်။

ရွယ်စူးကို သူ ခင်တွယ်ခဲ့တာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက။ ရွယ်စူးမျက်နှာညိုနေရင် သူ ရင်ပူသည် ။

မျက်ရည်ကျနေတာမြင်တိုင်း သူ့မှာ တံတွေးမျိုချမိ၊ လက်သီးဆုပ်မိ။ ခိုင်မြဲသောသံယောဇဉ်တွေ အရောင်ပြောင်းနေခဲ့ပြီလို သူ့ကိုယ်သူသိ၍ လည်း လူကဲ့ရဲ့ ခံရာမှာ တွေ့ကို ရင်မဆိုင်ရဲတော့သလို ဖြစ်ခဲ့မိ၏။

ရွယ်စူးဟာ သိပ်လှသော သူငယ်ချင်းမလေးဖြစ်သည် ။ ဘယ်လို လူတွေထဲမှာ ရောက်နေနေ ဝင်းစက်ချောမောနေအောင်လှ၏။ ဒါဟာကို

ယ် ဘဘောကျသည့်စိတ်နှင့် ကြည့်ခဲ့မိ၍ မဟုတ်ပါ။

သူငယ်ချင်းတွေ သူ့ကို လက်တို့ ပခုံးပုတ်၍ စ,နောက်လာကြတိုင်း...

“လောင်းရိပ် ရွယ်စူးက မင်းနဲ့ ချစ်သူလား”

“ရွယ်စူးက တော်တော်လှတာနော်”

“သူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေလုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ကွာ၊ ဒီနှစ်ပြီးရင် တက္ကသိုလ်တက်ကြရတော့မှာ ၊ တော်ကြာ လိုက်မမီဘဲဖြစ်သွားဦးမယ်၊ လက်ဦးမှုယူထား”

စသော စကားတွေကြားလာရတိုင်း စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရတာ သူပျော့ညံ့၍ လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်သည် ။

တကယ်တော့ ရွယ်စူးကော သူ့မှာ ပါ တက္ကသိုလ်တက်နိုင်ကြသည့် အင်အား မရှိကြပါ။ ကံကောင်းသည့်သူ အဝေးသင်ဖြေနိုင်မည်၊ ဘွဲ့တစ်ခုတော့ရမည်။ ဒါပဲ ဖြစ်၏။ ဒီအချိန်တွေကို ဘွဲ့တစ်ခုအတွက် သူ မဖြုန်းချင်။

စိတ်တွေက ဟိုဒီ ပြေးလွှားနေခဲ့၏။ လယ်ကန်သင်းပေါင်မှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ရင်း ဆာတာတွေပါ ဘယ်ရောက်ကုန်သည် မသိတော့။

စိတ်တွေ လေနေတာလား...

ဟုတ်သည် ၊ သူ တစ်နေရာရာကို သွားချင်နေခဲ့သည် ။ ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုလျှင် သူ့မှာ အဖြေမရှိပါ။

သို့သော် ကိုယ်တိုင်တစ်ယောက်တည်းသာ သိနေသော ရင်ထဲမှ အကြောင်းများ ထဲမှာ ရွယ်စူးကို ကူညီဖေးမချင်မိသော...

အခန်း(၃)

စက်ရုံကအပြန်တိုင်းမှာ မြင်ရမြဲဖြစ်သည့် မမမျက်နှာက ဒီနေ့ပို၍ ပင် နွမ်းလျနေသေးသည်။ ။

ကိုယ်ကပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေလို့ လား။ ဆွဲခြင်းလေးချ ထားခဲ့ပြီး နောက်ဖေးဘက်ကို တန်းဝင်သွားသည့်နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရင်း ရွယ်စူးရင်ထဲမှာ လေးလံနေမိသည်။ ။

ဒီနေ့ လခထုတ်ရက်ဖြစ်သည်။ ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ တော့ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းရှိသင့်သည် သာ။

ဒီလိုနေ့မှာ စိတ်ညစ်ဖွယ်များ နှင့်သာ ရစ်ဖွဲ့နေရမည်ဆိုလျှင်...

“မမ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်”

ရုံးအင်္ကျီကိုချွတ်ပစ်၍ တန်းပေါ်လှမ်းတင်လိုက်ပြီး မမက ရွယ်စူးကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်သည်။ ။

ဘာမှ မဖြေဘဲ ရှန်သားအင်္ကျီပါးပါးလေးတစ်ထည်ကို ဆွဲဝတ်နေသည်။ ။

“မမ နေမကောင်းဘူးလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ပိုက်ဆံပါမလာတော့လို့ လားဟင်”

လခထုတ်ပြီးဆို လမ်းထိပ်က ကုန်ခြောက်ဆိုင်နှင့်ငါးသည် အိမ်ကို ဝင်လိုက်တာနှင့် ပြန်ထွက်လာလျှင် ပိုက်ဆံက တစ်ဝက်ပဲသွားပြီဖြစ်တ

တ်သည် ။

ရုံးမှာ ဆွဲထားလွဲထားသည့် အချင်းချင်းထံမှာ ချေးငွေတွေ ပိနေသည့်အခါ အိမ်ကိုဝင်လိုက်တာနှင့် ပြန်ထွက်လာလျှင် ပိုက်ဆံက တစ်ဝက်ပဲသွားပြီးဖြစ်တတ်သည် ။

ရုံးမှာ ဆွဲထားလွဲထားသည့် အချင်းချင်းထံမှာ ချေးငွေတွေ ပိနေသည့်အခါ အိမ်ကို ပိုက်ဆံပါမလာတော့ပါ။

ဒီလိုဖြစ်တတ်တာတွေရှိသဖြင့် မေးလိုက်တော့...

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မှာ ငွေလေးနှစ်ထောင်ကျော်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဟု အသံထွက်ရုံလေးပြောပြီး မမက အင်္ကျီကြယ်သီးပင် စုံအောင်မတပ်နိုင်ရှာဘဲ အိပ်ရာထဲမှာ ခွေခွေလေး လှဲချလိုက်ရှာသည် ။

ရွယ်စူး ဒါကိုထင်လို့ ပဲ မေးလိုက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းဟုတ်တယ်ဆိုတာ သိလိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ ‘ဟာခနဲ’ပူလောင်သွား၏။ မမလည်း သိပ်မကျန်းမာသေးပါ။

နေမကောင်းဘဲ အလုပ်ဆင်းနေရတာဖြစ်သည် ။ နောက်ထပ် အိမ်ကိုရောက်လာကြဦးမည့် ကြွေးသမားတွေလည်း ရှိသေးသည် ။ ဒါတွေဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ညီမလေးရယ်၊ ကြွေးတွေ လည်ပင်းတက်ပြီး အရှက်တွေတော့ ကွဲကုန်ကြတော့မယ်”

“မမရယ် ကိုလေးလည်း ရှိနေတာပဲဟာ သူလည်း အိမ်အတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူပေါ့။ ညကျကို လေးပြန်လာရင် ရွယ်စူးပြောမယ်”

သစ္စာ ပင့်သက်လေးရိုက်၍ တစ်ဖက်လှည့်သွား၏။

ငွေမရှိအသိုင်းအဝိုင်းမဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဘဝမှာ အောင်မြင်သည့် လမ်းကြောင်းတစ်ခုရဖို့ က စိတ်ကူးယဉ်သလောက်တော့ မလွယ်ပါ။

ကိုယ်ကပဲ ပျော့ညံ့နေ၍ လား။

ဒါမှ မဟုတ် အဆင်မပြေမှုအားလုံးဟာ ကိုယ့်အတွက်ချည်း ဖြစ်နေခဲ့တာ။ ကိုယ်ပဲ ကံဆိုးနေသည် လား။

သစ္စာ မျက်နှာလေးလွဲနေရင်း မျက်ရည်တွေ စိမ့်တက်လာသည် ။ ဒီလိုပဲ ကုရာကယ်ရာမဲ့လာသည့်အခါတိုင်း...

အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းဖို့ အတွက် ခွန်အားတွေ မဲ့လာတတ်တိုင်း သစ္စာ မျက်ရည်များ နှင့်လုံးထွေး ဖြေသိမ့်ခဲ့ရသည် ။

မောင်နှမသုံးယောက်၏ စားဝတ်နေရေး၊ ရွယ်စူး ပညာရေး တွေးရင်း ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်လာခဲ့၏။ မျက်ရည်တွေ တစိမ့်စိမ့် တိုးဆင်းနေကြပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဖြေသာသွားသည် မရှိခဲ့ပါ။

သူမဘေးမှာ ရွယ်စူး ဝင်ထိုင်လိုက်တာကိုသိသည် ။ ခါတိုင်းလိုမျက်ရည်တို့ ကို အငယ်တွေမမြင်အောင် ဖုံးဖိသိမ်းဆည်းဖို့ ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်လို့ မရဘဲ သစ္စာ အင့်ခနဲရှိက်မိ၏။

“မမရယ် ဒီလိုပဲ ဆင်းရဲနေတဲ့ ဥစ္စာ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ၊ မမနေလည်း မကောင်းဘဲနဲ့ ”

ရွယ်စူးက မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးသည် ။

ဒါပေမဲ့ သူမကိုယ်တိုင် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ဝေ့လည်နေပြီ ဖြစ်၏။

“ရွယ်စူး”

“ရှင် မမ”

ရွယ်စူး လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ သစ္စာက လှဲနေရာမှ ကျိုးထသ
ည် ။ မျက်ရည်တို့ ကို သုတ်ပစ်ရင်း တစ်ခုခုကို ပြောပြတော့ဖို့
ဆုံးဖြတ်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လိုက်၏။

သို့သော် မျက်လုံးချင်းဆုံကြည့်နေပြီး သစ္စာ ငိုငွေသွားပြန်သည် ။

“မမ ပြောလေ”

“ပြောမလို့ ဘဲ၊ ညီမလေးနဲ့ ငါ တိုင်ပင်မလို့ အားယူနေခဲ့တာ ကြာပြီ၊
ဒါပေမဲ့ မမရှက်တယ်၊ ဒီ ကိစ္စက မင်္ဂလာရှိတဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

“ဟင် ဘာကိစ္စလဲ၊ ဘာမို့လို့ လဲ ပြောပါ မမရဲ့ ”

ပန်းအောက်သာသာထိ ပြန့်ကျနေသည့် ရွယ်စူးဆံနွယ်လေးတွေကို
သပ်တင်ရင်း ငေးကြည့်ကာ သစ္စာ မျက်ရည်တွေ ဝေ့တက်နေပြန်သည်
။

နောက်တော့မှ ဖြည်းလေးသော စကားသံများ ထွက်ကျလာခဲ့၏။

“မမကို မန်နေဂျာက လက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေတာ”

“ဘာ... ဘာ...”

အသံတင်မကဘဲ ရွယ်စူးကိုယ်လေးပါ စွေခနဲပြင်ထိုင်လိုက်သည် အ
ထိ ကြားလိုက်ရတာကို တအံ့တဩ။

မန်နေဂျာဆိုသည့် လူကြီးအကြောင်းဟာ ဟိုတစ်ခါကလည်း ပြော
ဖူးသည် ။ နာမည်က ဦးရန်အောင်၊ အသက်က လေးဆယ်ကျော်။

သို့ပေမဲ့ ရုပ်ချောသည် ၊ အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်။ အသက်

လေးဆယ်ဆိုတာပင် ယုံနိုင်စရာမရှိလောက်အောင် စတိုင်ကျကျ ဝတ်စားတတ်သည်။ ချောသလောက်လည်း ခပ်ပွေ့ပွေ့။

“အဲဒီလူက ငါ့ကို ခပ်ရိုရိုစကားတွေ ပြောတယ်သိလား၊ သူ့မှာ မိန်းမရှိတယ်ဆိုတာလည်း စက်ရုံတစ်ခုလုံး သိကြတာပဲ၊ ငါ့ရှက်တယ်”

ဟု ပြောဖူးတာကို မှတ်မိသည်။

အခု လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသည် ဆိုတော့...

“မမ ဟိုတစ်ခါပြောဖူးတဲ့ ဦးရန်အောင် ဆိုတာလားဟင်”

သေချာအောင် ထပ်မေးတော့ သစ္စာကလည်း ခေါင်းညိတ်လျှင် ရွယ်စူး ဒေါသတွေ ချက်ချင်းကြီးထ ဖြစ်၏။

“အံ့မာ လူပါးဝလို့ ၊ သူ့မှာ သားနဲ့ မယားနဲ့ ဟာကို၊ ဟွန်း ယောက်ျားတွေကိုက ယောက်ျားကောင်း မောင်းမတစ်ထောင်ဆိုတဲ့ စကားပုံနဲ့ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ စည်းလွတ်နေကြတာ၊ ဒါမျိုးရမလား”

ဒေါသလည်း ဖြစ်၊ သစ္စာကိုလည်း ပြန်ကြည့်၍ ...

“မမက ဘာတွေကြောက်နေတာလဲ၊ ပြောတယ်ဆို ပါးဆယ်ချက်လောက် ရိုက်ချလိုက်ရင် ရပြီ”

“ညီမလေးရယ် နင် ဘာမှ မသိဘဲနဲ့ ”

“ဘာကိုသိရမှာ လဲ”

သစ္စာက မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်များ ဖြင့် ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းကာ...

“မမ သူ့ဆီက ငွေတွေချေးထားတယ်”

“ဟင်...”

ဒီလိုလူမျိုးဆီကမှ မမရယ်ဟု စိတ်ထဲမှာ
ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီး အပြစ်တင်လိုက်မိ၏။

သို့သော် မမကို အံ့သြစွာပဲ ငေးကြည့်ရင်း ဘာမှ မပြောဖြစ်ခဲ့။

အိမ်မှာ အခက်အခဲတွေကို ဖြေရှင်းနေရရှာသည့် နားလည်စိတ်က တစ်ဖက်နှင့် မမ ဘာဆက်ပြောမလဲဆိုတာကိုပဲ နားစွင့်ထားမိသည်။ ။

“သူက ငါ့ကိုလက်ထပ်မယ်၊ ဒီက အခက်အခဲအကျပ်အတည်း ဘာမှ မဖြစ်ရအောင် သူအားလုံးအတွက် တာဝန်ယူမယ်တဲ့ ”

“နေပါဦး မမက ဒီစကားတွေပြောတဲ့ အထိ ဘာဖြစ်လို့ နားထောင်ပေးခဲ့တာလဲ၊ မမကို သူက ဒါတွေ ဘာဖြစ်လို့ ပြောရဲနေတာလဲ”

မခံချင်စိတ်က မအောင့်အည်းနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။
ကိုယ့်အစ်မကိုကြည့်၍ နှမြောလို့ မဆုံးနိုင်။

နှလုံး၊ သွေးတိုးဆိုသည့်ရောဂါတွေ ရှိနေသော်လည်း မမက ပိန်ပိန်ခြောက်ခြောက် လူမမာရုပ်လေးနှင့်မဟုတ်။

အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်လေးနှင့်ဖြစ်ကာ ဖြူဖြူနဲ့နဲ့လေး
နှင့် လမ်းလျှောက်သွားတာ လေးကစလှသည်။ ။

ဆံပင်တွေ တင်ပါးထိရည်သည် က ယဉ်၏။ ပြီးတော့ ညီအစ်နှစ်
ယောက်စလုံး တူညီစွာ အကျိုးပေးကောင်းသည် က ထူထဲကျော့နက်သ
ည့် မျက်တောင်ရည်များ ရှိနေကြခြင်းပင်။

မမက စိတ်လည်း မချမ်းသာရရှာ...

ရောဂါခံစားနေရသည် လည်း ရှိကာ မျက်နှာလေးမှာ အမြဲတမ်း ဖြူ
ဖျော့ဖျော့ဖြစ်နေတတ်ပေမယ့် မျက်တောင်ရှည်တို့ ဝန်းရံနေသော မျက်

ဝန်းနက်နက်လေးများ နှင့် အလွန်လှသော မျက်နှာလေးလည်း ရှိ၏။

ဆင်းရဲတာလေးတစ်ခုနှင့်ပဲ မမအပေါ် တန်ဖိုးဖြတ်ရက်လွန်းသော ထိုလူကြီးကို ဘယ်လိုမှ မကျေနပ်နိုင်...

“မမလေ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာသာ မရှိဘူးဆိုရင် ထင်ရာလုပ်ပစ်မှာပဲ သိလား၊ ဒါမမဟုတ် မောင်ရယ်ညီမရယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူးဆိုရင် လူဝတ်ကြောင်စွန့်ပြီး သီလရှင်ဝတ်သွားချင်တယ်”

“မမကလည်း ဒါဟာ တရားနည်လမ်းပဲ၊ ကောင်းတယ်လို့ ပြောရမှာပေမယ့် မကောင်းပါဘူး၊ ကိုယ့်အသက်ကိုယ့်ခွန်အားနဲ့ ရုန်းကန်ဖို့ပဲကြိုးစားစမ်းပါ။ ရွယ်စူးတို့ ကို မငဲ့နဲ့၊ ကျောင်းမတက်တော့ဘူး”

“အို... မဟုတ်တာ”

ဒီစကားပြောတိုင်း မမထံမှ ဒီလိုပဲ အမြဲကြားရတတ်သည့်စကားပါပဲ ။ ရွယ်စူး ခေါင်းခါလိုက်သည် ။

“မမ ဘာကိုမှ မငဲ့နဲ့၊ ဒီလူကြီးကိုလည်း လက်ထပ်ဖို့ မလိုဘူး၊ ဟော ဒီအိမ်ဂရန်ပေါင်ပြီး အကြွေးတွေကို ရှင်းလိုက်ပေါ့၊ အကြွေးတွေ ရှင်းသွားရင်....”

“နောက်ထပ် အကြွေးတွေ ထပ်တက်မှ ဘဝပျက်ကုန်ကြမှာ ”

“ဘာဖြစ်လို့ တက်ရမှာလဲ၊ ရွယ်စူးက အလုပ်လုပ်မှာပဲ”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ ငါ အားလုံးကို တွက်ထားပြီးပြီ”

“ဒီလူကြီးကို မမ လက်ထပ်တော့မယ်ပေါ့”

သစ္စာက အကြာကြီးနေမှ ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းခါလိုက်၏။

“ဒါက နောက်ဆုံးထွက်ပေါက်ပိတ်သွားခဲ့ရင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ လော
လောဆယ် အိမ်ဂရန်ပေါင်ဖို့ ကိစ္စကို...”

“လုံးဝပဲနော်၊ အိမ်ဂရန်လို့ ကျွန်တော်ကြားလိုက်တာ၊ ဂရန်ကို လုံးဝ
ထိလို့ မရဘူး။ အိမ်မှာ မမအကြီးဆုံးပဲဆိုပြီး ကျန်တာအားလုံး စီမံခန့်ခွဲ
လို့ ရတယ်၊ ဂရန်ကိုထိဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ”

ရုတ်တရက်ကြီး မေတ္တာအခန်းထဲ ဝင်လာသည် ။

အရွယ်လေးရရ၊ အပေါင်းအသင်းစုံစုံနှင့် အရက်ကလေးတမြေမြေဖြစ်
လာသော မေတ္တာထံမှ မကောင်းသောအနံ့အသက်တစ်ချက် ဝေ့လာ၏။

မျက်လုံးတွေကနီလျက် မေတ္တာက သစ္စာနှင့်ရွယ်စူး နှစ်ယောက်လုံး
ကို ခပ်တင်းတင်းကြည့်သည် ။

“အိမ်ဂရန်က သုံးယောက်လုံး ပိုင်တယ်၊ မမ ထင်ရာလုပ်လို့ မရဘူး”
ဟု ထပ်ပြော၏။

“အခု သုံးယောက်လုံး ဖြေရှင်းရမယ့်ကိစ္စတွေကတော့ မမပဲ ပူနေရ
တာ၊ ကိုလေး ဘာဖြေရှင်းပေးနိုင်လို့ လဲ”

ရွယ်စူးက ပက်ခနဲ ပြန်ပြောသည် ။

မေတ္တာက ရွယ်စူးထံသို့ ဝင်းလက်သော မျက်လုံးကြီးများ နှင့် ကြည့်
ကာ...

“မဖြေရှင်းဘူးလေ၊ ငါမှ ရှုပ်ထားတာမရှိဘဲ၊ အိမ်မှာ ချက်ရင်စားတ
ယ်၊ မချက်ရင် မစားဘူး၊ ငါမစားရလို့ နားပူခဲ့ဖူးလား၊ ငါ့အတွက် ဝယ်ခြ
မ်းမပေးလို မကျေမနပ်ပြောခဲ့ဖူးတာရှိလား၊ ငါ့အတွက် အိမ်မှာ ဘာများ
တာဝန်ပိုခဲ့လို့ လဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုလေးက မမနဲ့ အတူ အားလုံးကို ဖြေရှင်းပေးဖို့ တာဝန်ရှိတာပဲ၊ ဒီအိမ်ဂရန် ပေါင်ဖြစ်ရင်တောင် မမက သူ့အတွက်လုပ် မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ငါ လုံးဝ သဘောမတူဘူး”

“တော်ကြပါတော့”

သစ္စာက နှစ်ဖက်စလုံးကို လက်ကာ၍ နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည် ။ မျက်နှာမူလိုက်သည် က မေတ္တာရှိသည့် ဘက်ကို ဖြစ်၏။

“ဂရန်ကို ဘာမှ မလုပ်ဘူး မေတ္တာ၊ စကားကို အစအဆုံး နားမထောင်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ပြောနေတာလဲ”

“ပြီးရောလေ၊ လုပ်ပြီးမှ ပြဿနာတက်ကုန်မှာ စိုးလို့ သတိပေးတာ”

မေတ္တာက လေသံကော မျက်နှာကိုပါ လျှော့ချပြီး ဆံပင်တွေထဲ လက်ထည့်၍ ကုတ်ဖွပ်၏။ ပြီးတော့ နေရာမှ ချက်ချင်းပြန်ထွက်သွား၏။

“နေဦး”

သစ္စာက တားလိုက်ပေမယ့် မေတ္တာ လှည့်မကြည့်တော့ပါ။

ရွယ်စူး သစ္စာလက်ကိုဆွဲ၍ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ကာ...

“သွားပါစေ မမ၊ ကိုလေး ခုတလောကျမှ ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး။ အိမ်လည်း မကပ်ဘူး၊ ပျာယာကိုခတ်နေတာပဲ။ စကားပြောသွားတာ ရင့်သီးလိုက်တာ အကြင်နာတရား တစ်စက်မှ မရှိဘူး”

သစ္စာ မျက်ဝန်းတွေကိုမှိတ်ချကာ အိပ်ရာထက်မှ ပြန်ထိုင်ချလိုက်မိသည် ။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ကိုယ်ပေးဆပ်သမျှကို ပိတ်ကားပေါ်မှ ချိန်မရွေး ကြည့်လို့ ရသည့် ရုပ်ရှင်တစ်ကားလို ပြသဖို့ လိုလာတိုင်း ပြ

လိုက်ချင်သည်။ ။

ဒါဟာ တုံ့ပြန်မှုကို လိုချင်၍ တော့ မဟုတ်ပါ။ ဂုဏ်ဖော်ကြားဝါနေဖို့
လည်း မဟုတ်...

ကိုယ်ပေးဆပ်ခဲ့သမျှ ဖြူစင်ခဲ့တာကို သိစေချင်၍ ဖြစ်သည်။ ။

ဒါပေမဲ့...

★